

*****

що ж я накоїв
спіймав річку
у пляшку

закрив твердим корком
разом з водоростями та рибинами
мушлями та мальками

що ж я накоїв
тепер варто лише струснути
й весь світ перекинеться до гори ногами

і пісок змішається з водою зеленою
подібно до завірюхи
у маленькій кришталевій кулі
зі штучним снігом

варто бути обережним
мабуть цю бурю
не витримає жодна жива істота

схиляю повільно пляшку набік
і в круглому вигині денця
бачу китове око

*****

червона черешня тривоги
розчавлена пляма на скатертині

жінки між дерев мого сонячного дитинства
з мисками
повними підгузків і простирадл

дивлюся на тебе
крізь круглу пружину прищіпки
спершу зеленої
потім жовтої
згодом синьої

це моя підзорна труба
це моє море трави
всіпане глибоководними яблуками

бачу тебе крізь неї
помічаю
як ти стоїш за побіленим низом стовбура
і боязко визираєш у мій бік

не бійся

підійди ближче

горобці на деревах
каченята в картонних коробках
клеочуть прощальні псалми

не треба боятись

це початок нашої великої подорожі
на інший бік саду

*****

мій спокій
це листя пустих стадіонів

воно з'являється у серпні
після останньої літньої зміни
коли діти покидають свої табори
і юні дівчата-вожаті збираються біля ватри
аби обійнятися на прощання

спершу вони багато п'ють
підспівують роздовбаній радіоточці
і на порцеляновій шкірі
перетриманій в печах південного сонця
ловлять золотаві відблиски розставання

ритуальні танці біля вогню
плетиво рук і запахів
волосся і голосів

подарунки на згадку
знайдені у прибережному піску
обіцянки завжди пам'ятати й ніколи не забувати
все це вивітриться під ранок

а потім
після усього випитого і сказаного
вони почнуть пронизливо плакати

так голосно і жалісно
ніби це закінчується не літо
а їхня нескінченна юність

ті вогнища довкола яких заводяться хороводи
ті маяки якими запалюється все узбережжя
рятують знедолених та слабких

допомагають знайти дорогу додому
іржавим рибальським човнам
які згубились у темній стихії ночі

і коли нарешті
під ранок
вимучені спрагою та цингою
вони дістаються омріяного суходолу
то встигають побачити лише червоні ікаруси
що повільно відпливають на північ
у жовто-зелене море (трави)

*****

уявляю свою пам'ять
нерівними квадратами побитої смальти
що прикрашає стару зупинку

гострі поверхні бетону
завжди побілені навесні
а композицію із цехами і трударями
ніхто не чіпає

побачив її з вікна автобуса
червоного
від купання у спекотній річці дороги

сусідка поряд перебирає бурштинові буси
з комахами
застиглими у трагічних позах
відвертається
і прикро так промовляє

знову не спинимось

її образа криється в сонці

я бачу це
коли воно ховається за образами людей
зависає за головами
і обличчя засмагли стають сумними

у тому немає моєї провини
вогнистий кругляк йде за обрій
і змінює семантику матеріалів

харчова фольга у пластиковому судку
крізь яку проступають ребра
тепер як фольга сусальна

смуга між степом і небом сліпне
об'єми невпинно зникають
з наближенням прірви ночі

смальта моєї пам'яті
стає храмовою стіною
і я дивуюся
як вона встояла

уціліла